

VÁCLAV ČTVRTEK
KOTĚ Z KOCOLURKOVA

ALBATROS

Ilustroval
Jiří Kalousek

Kotě z Kocourkova

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Václav Čtvrtek
Kotě z Kocourkova – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Václav Čtvrtek
Kotě z Kocourkova

VÁCLAV ČTVRTEK
KOTĚ Z KOCOURKOVA

Ilustroval

Još Kalousek

Albatros

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli,
skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit
nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Lovili čtyři rybáři

Na břehu řeky seděli čtyři
rybáři. Lovili ryby.

První napíchl na udici žížalu.
Hodil udici do řeky. Za chvíli
vytáhl rybu.

Druhý napíchl na udici housenku. Hodil udici do řeky. Za chvíli vytáhl rybu.

Třetí napíchl na udici pijavku. Hodil udici do proudu. Za chvíli vytáhl rybu.

Čtvrtý napíchl na udici pulce. Za chvíli vytáhl...

Co myslíte, že vytáhl?

Rybu?

Ba ne! Krajíc chleba z kapsy. A pustil se do něho, protože měl hlad.

Pohádka s nejistým koncem

Na dvoře ležela fazole. Šli kolem Jirka a Mirek.

„Fazole!“ povídá Jirka.

Mirek se shýbl a chce fazoli strčit do kapsy.

„Já ji první uviděl,“ řekl Jirka.

„Jenže já jsem ji zvedl!“ křikl Mirek.

A že udělají čáru a budou k ní tu fazoli házet.

Jirkovi padla fazole na půl prstu k čáře. Mirkovi taky.

Házeli podruhé.

Házeli do třetice.

Fazole vždycky padla na půl prstu k čáře.

„Asi se o ni budete muset poprat,“ řekla Járinka,

co tam přišla. Vzala fazoli a zahodila ji přes plot do zahrádky. „A je spravedlnost!“

Ale spravedlnost nebyla.

Fazole vypustila v zahrádce klíček a lístek. Rostla a kvetla. Když na ní uzrály první lusky, přišli na zahrádku Jirka a Mirek.

„Rozdělíme se,“ povídá Jirka.

„Rozdělíme,“ řekl Mirek.

Jenže fazolí v luskách bylo dvacet jedna.

„Každý dostane deset. A o tu, co zbyla, se asi budete muset poprat,“ smála se Járinka. A zahodila jednu fazoli přes plot do zahrádky.

Proto téhle pohádky bude, nebo nebude, konec až napřesrok.

Myška a šiška

Myška pískala při muzice na flétnu a dostala za to pětník. Za pětník si koupila u husy šišku.

Pěkná to byla šiška: bachratá, křupavá. Ó já, to byla výtečná šiška!

Myška si nese šišku domů.

„To si dám, to si pochutnám!“ libuje si.

I táhne šišku do své dírky. Napřed myška, za ní šiška. Myška prošla, šiška ne! Byla bachratá, uvízla v dírce.

A myška se šiškou dopředu. Šiška se nehne.
A myška se šiškou dozadu. A šiška se ne a nehne!
Vězí pevně v dírci a myška je v pelíšku docela zavřená.

Pláče myška:

„To je pěkné nadělení,
sedím tu jak ve vězení,
pro šištičku, pro šišku
nemohu ven z pelíšku!“

Plakala a seděla. Pak vstala a usmála se:

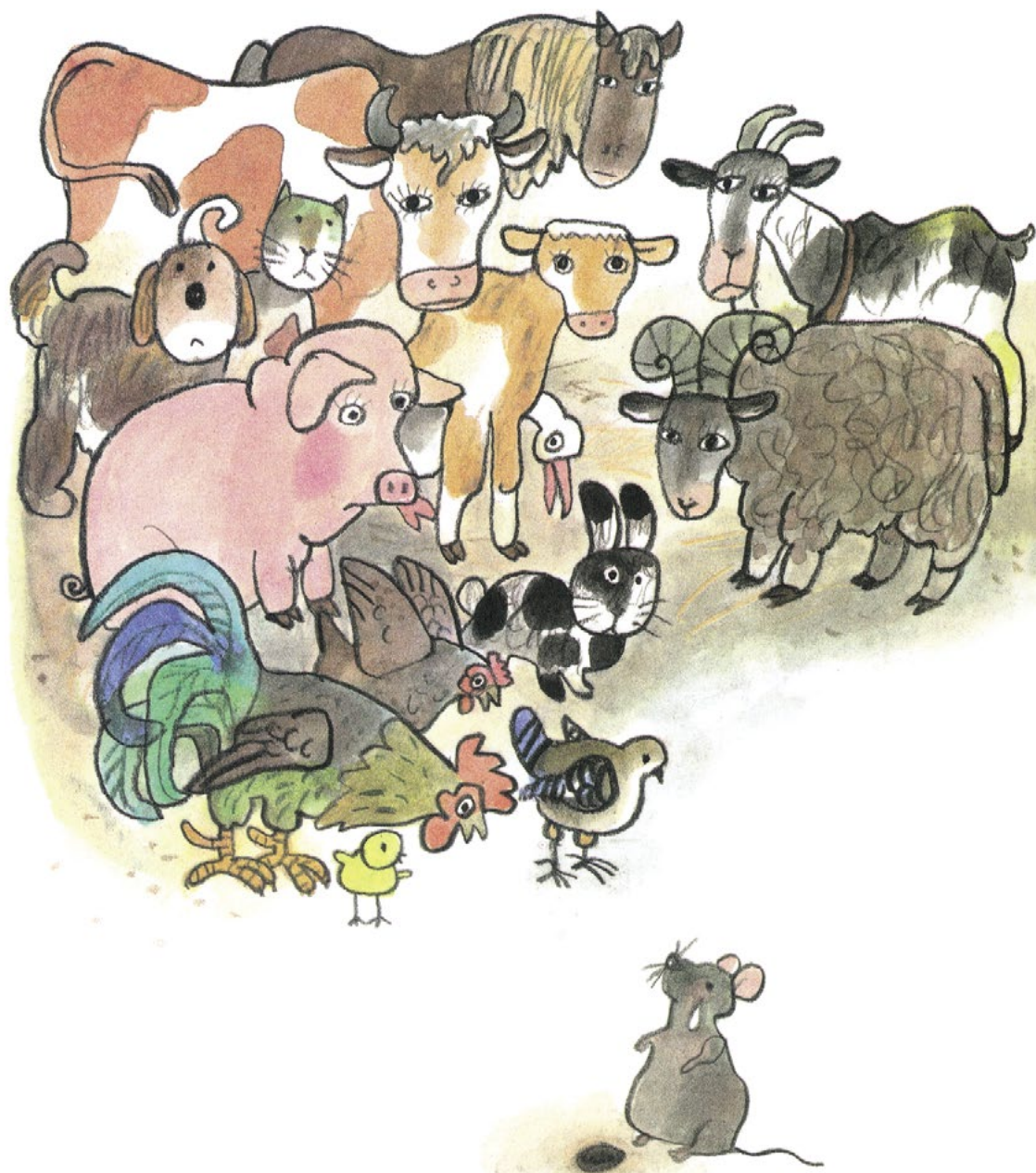
„Schroupu tu bachratou šišku,
prokoušu se ven z pelíšku!“

Začala od špičky. Chroupá zoubkem, jazýčkem pomáhá. Chroupá a chroupá. Snědla celou šišku.
Projedla se šiškou ven z pelíšku:

„Vyzrála jsem na šišku!

Teď se prospím v pelíšku.“

Ale kdepak! Myška má v bříšku velkou šišku.
Bříško je kulaté, baňaté, bachraté. Bříško se

dírkou neprotáhne! Sedí myška před dírkou
a naříká znova:

„Pro tu velkou šišku v bříšku
zas nemohu do pelíšku!“

Sešla se zvířátka:

„Víš radu myšce?“

„Nevím!“

„A ty?“

„Já taky ne!“

Nevadí. Co se radili, myšce vytrávil. Bříško jí
splasklo. Vklouzla dírkou do pelíšku. Stočila se
do klubíčka a spí.

Tiše, ať ji nevzbudíme!

*Jak husa hlídala, kůzle stonalo
a doktor léčil*

Holub přinesl koze psaní. Zvala ji teta ze sou-
sední vsi na kousek jetele a trochu řeči.

„Dobrá,“ povídá koza, „půjdu na návštěvu. Ale kdo mi tu ohlídá kůzle? Koni je nesvěřím. Kůň má tvrdá kopyta. Kůzle je divoké. Mohlo by se o ně uhodit. Ani krávě je nesvěřím. Kráva má špičaté rohy. Kůzle je divoké. Mohlo by se o ně popíchat. Psu je taky nesvěřím. Pes má ostré zuby. Kůzle je divoké. Mohlo by se o ně potrhát!“

Ohlíží se koza po někom, kdo nemá ani kopyta, ani rohy, ani zuby. Ohlíží se a spatří husu.

Myslí si koza: Moc chytrá husa není. Ale lepší takový hlídač než žádný. Poprosila husu:

„Ohlídej mi kůzle.“

„Ráda, ráda, ráda,“ odpověděla husa.

Koza odešla na návštěvu. Husa hlídá kůzle.

Těžké je hlídat divoké kůzle. Skáče, dovádí, hned okusuje na zahradě řeřichu, hned se trká s kůlem v plotě.

Husa běhá za kůzletem:

„Neskákej! Neběhej! Netrkej!“

A kůzle rejdí, poskakuje. Vběhlo za stodolu.
Veliký pláč se ozval za stodolou!

Husa tam běží. Co vidí? Kůzle pláče. Drží se
kopýtky za hlavu:

„Ou, ou, mám na hlavě velikou bouli!“

„Já nešťastná hlídačka!“ volá husa. „Hlída-
la jsem kůzle. Kůzle si ublížilo! Co tomu řekne
koza?“

Ohledává husa zobákem kůzleti hlavu:

„Ukaž! Ukaž! Opravdu. Boule jako holubí vajíčko.
Zrovna mezi ušima.“

„A kdyby jen jedna,“ pláče kůzle. „Dvě jsou tam!
Dvě!“

„Opravdu, dvě!“ spíná křídla husa. „Dvě boule
jako ořechy! Musíme k doktorovi!“

Jdou k doktorovi. Husa podpírá kůzle, kůzle
pláče.

„Doktore, doktore!“ volá husa. „Kůzle má mezi

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kotě z Kocourkova.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.